

Klobasa pa ni hotela izdati svoje skrivnosti ter je samo rekla: »Tvoje zelje je ravnotako dobro kot moje!«

»Ne, ne!« je zavpila miška, »prosim te, povej mi vsaj, kako pričneš kuhati.«

Tedaj se pa klobasa omehča ter pravi: »Ko je zelje prav vroče in vre, potem skočim v zelje in tekam v loncu semtertja tako dolgo, da dobi zelje od mene dober okus.«

»Hm,« si misli miška, »tudi jaz bom tako naredila!«

Ko je bila miška sama doma in ko je zelje vrelo, pumpst — skoči noter in hoče tekati semtertja. Ali: o joj, o joj! Zelje je bilo preveč vroče, in uboga miška se je opekla, da je poginila. Ko je prišla opoldan klobasa obedovat, ni bilo miške več nikjer. Zastonj jo je iskala povsod, miške ni bilo videti.

Vsede se klobasa žalostna k obedu ter začne po navadi jesti zelje. Ko zajame prvokrat, zagleda v zelju mrtvo miško ter se tako prestraši, da pade v zelje ter se od samega strahu razpoči. No, potem je bilo zelje šele dobro. Toda nikočar ni bilo, da bi ga bil pojedel.

Pleničer.

Deklamovanke.

3. Matí in sin.

Napregel je konjiča dva;
„O večni luči bom doma!“

Pa vzdihne mati, reče to:
„Tako mi v srci je hudó!“

Le pazi, pazi, sinko moj,
ne vem, če bode prav s teboj!“

A fant smehljaje dvigne bič,
„Ne bojte, mamica, se nič!“ —

Pač dolg je bil za mater dan —
a zdaj zvoní čez hrib in plan.

V daljavi škriplje voz težak,
da reže daleč v zgodnji mrak.

Na pragu mamica stoji,
v daljavo mračno pnè oči.

Po cesti nekdo k nji hiti,
kaj neki se mu tak mudi? —

Obrne k hiši sèl korak,
pa reče ženi znan možak:

„Oj, mamka ti, — tvoj sin — tvoj sin
je rešen zemskih bolečin.

Zdrobilo prsi mu kolo — —
Sam Bog ve, kak je bilo to!

S sosedom sva pobrala ga,
domov sva pripeljala ga.“ —

Pred hišo voz že obstoji,
na deskah sin-mrlič leži.

Na pragu pa je drug mrlič — —
Oj mamica ne diha nič.

Črez dneva dva je bil pokop,
oba so djali v skupen grob.

L. Černej.

4. Osa in medica.

Osa je medico pila,
oj, kako je sladka bila! — — —

Prvo kapljico izpila,
osa dobre volje bila;

drugo kapljico izpila,
pa ji glava težka bila;

tretje kaplje pol popila,
padla v kupo — smrt storila!

L. Černej.

Klobasa pa ni hotela izdati svoje skrivnosti ter je samo rekla: »Tvoje zelje je ravnotako dobro kot moje!«

»Ne, ne!« je zavpila miška, »prosim te, povej mi vsaj, kako pričneš kuhati.«

Tedaj se pa klobasa omehča ter pravi: »Ko je zelje prav vroče in vre, potem skočim v zelje in tekam v loncu semtertja tako dolgo, da dobi zelje od mene dober okus.«

»Hm,« si misli miška, »tudi jaz bom tako naredila!«

Ko je bila miška sama doma in ko je zelje vrelo, pumpst — skoči noter in hoče tekati semtertja. Ali: o joj, o joj! Zelje je bilo preveč vroče, in uboga miška se je opekla, da je poginila. Ko je prišla opoldan klobasa obedovat, ni bilo miške več nikjer. Zastonj jo je iskala povsod, miške ni bilo videti.

Vsede se klobasa žalostna k obedu ter začne po navadi jesti zelje. Ko zajame prvokrat, zagleda v zelju mrtvo miško ter se tako prestraši, da pade v zelje ter se od samega strahu razpoči. No, potem je bilo zelje šele dobro. Toda nikogar ni bilo, da bi ga bil pojedel.

Pleničer.

Deklamovanke.

3. Mati in sin.

Napregel je konjiča dva;
„O večni luči bom doma!“

Pa vzdihne mati, reče to:
„Tako mi v srci je hudó!“

Le pazi, pazi, sinko moj,
ne vem, če bode prav s teboj!“

A fant smehljaje dvigne bič,
„Ne bojte, mamica, se nič!“ —

Pač dolg je bil za mater dan —
a zdaj zvoni črez hrib in plan.